

A BOROZÓ

Petőfi Sándor

Gondüző borocska mellett
Vígan illan életem;
Gondüző borocska mellett,
Sors, hatalmad nevetem.

És mit ámultok? ha mondom,
Hogy csak a bor istene,
Akit én imádok, aki
E kebelnek mindene.

És a bor vidám hevében
Fütttyentek rád, zord világ!
Szívemet hol annyi kínnak
Skorpiói szagaták.

Bor taníta húrjaimra
Csalni nyájas éneket;
Bor taníta elfeledni,
Csalfa lányok, titeket.

Egykor majd borocska mellől
A halál ha üzni jó:
Még egy korty - s nevetve dülök
Jégöledbe, temető!

Füle Viktória

Keserű borocska mellett
Keserű sorok kerülnek papírra
Keserű kortyok mellett
Keserű húr perdül csak dalra

Már a mámor sem vigasztal
Ó, sors, hatalmad hiába nevetem
Magányom párkányából
Figyelem múltó életem

Aligha fordul meg erre
Emberi lélek, ugyan
De úgyis csak bor isteneire
Tekintek boldogan

Hiszen egy dolog van csak
A bornál is keserűbb, az ember
Hiú és gyámoltalan, ha kell
Harcba szállni nem mer

Szívemet zord skorpiók
Száz felé szagaták
Szívetekben, ó ti lányok
Hadd múlna a csalfaság

Egykoron majd bánatom végre
Kiborul, és végleg elapad
A papíron végigfolyva bódult
Szerető szívem foltot hagy